

Overweging zondag 16 juli 2017 – Een vruchtbare bodem

Jaar A, 15^e zondag door het jaar

Jesaja 55,10-11 / Psalm 86,5-6;9-10;15-16a / Matteüs 13,24-43

Oud No-Surrenderleider Klaas Otto wil pastor worden! Dat was een nieuwsbericht op het NOS vorige week vrijdag. Hij zit nog in de gevangenis en studeert theologie en wil woonwagenpastor worden.

Zo gek is dat eigenlijk niet eens. Ik ben dol op heiligenverhalen en het is opmerkelijk hoeveel mensen eerst een liederlijk leven hebben geleid en het schopten tot heilige! Franciscus van Assisi kwam uit een rijke familie, was ridder en was meer bezig met feesten en vrouwen voordat hij zich bekeerde en barvoets naar de paus liep voor toestemming van zijn Minderbroederode en stierf met de stigmata. Johannes de Deo was een ongelovige en krankzinnig tot hij zich bekeerde en zieken ging verplegen. Ignatius van Loyola was soldaat en losbol tot hij zich bekeerde en de orde van de Jezüieten stichtte. En zo zijn er nog wel meer!

Gods wegen zijn ondoorgrondelijk!

In dit evangeliieverhaal hebben we geluisterd naar het verhaal van de zaaier, die kwistig aan het strooien was. Wat een mooi beeld is dat!

God strooit als zaaier in overvloed en hoopt dat ondanks harde wegen, rotsachtige gebieden en onkruid, er ergens vruchtbare grond is waar Zijn woord kan ontkiemen en vrucht kan dragen.

Ik vind het zo'n mooi beeld, omdat God er niet in geschetst wordt als iemand die eerst heel goed om zich heen kijkt en heel zorgvuldig zaadjes plant. Nee, Hij strooit het rond vol goede moed: Hij weet dat niet alles even vruchtbaar is, maar ... wie weet! Denk nog eens terug aan die No-Surrenderleider die nu theologie studeert en aan Franciscus van Assisi.

Daaruit spreekt een groot vertrouwen in ons.

God vertrouwt er op dat hoe dan ook, er zaad zal vallen op vruchtbare bodem. Natuurlijk valt er wel eens wat op de weg, op de rotsen en tussen de distels.

Hij zaait ondanks alles en hóópt dat het op goede grond terecht zal komen! En dat kan zomaar op de gekste plekken gebeuren. God oordeelt niet van te voren over ons en berekent niet.

Daaruit spreekt liefde.

Gods liefde is oneindig en daar mag iedereen van profiteren.

Die liefde is er voor de mensen met weinig kansen,

- voor de mensen die in zichzelf gekeerd zijn door honger, armoede of verdriet,
- voor de mensen die aan zichzelf voorbij gaan en alleen leven voor hun carrière, werk of andere dagelijkse beslommingen
- voor de mensen die alleen aan zichzelf denken en amper of helemaal niet aan God of hun medemens
- kortom: die liefde is er voor ons allemaal.

God hoopt dat wij goede grond blijken te zijn.

God zaait en zal blijven zaaien en geeft die hoop niet op.

Dat lezen we overal in de Bijbel: God blijft met ons meegaan, met ons, met zijn volk. Ook al mopperen we in de woestijn, ook al bouwen we afgodsbeelden van goud, ook al heulen we met de vijand en ook al zijn we onwillig. God vergeeft ons telkens weer en gaat met ons mee in de woestijn en draagt ons door de Rode Zee. Hij laat ons niet los. God is geen bevelhebber, geen generaal, geen rechter maar gaat met ons mee, door alle duisternis heen. En soms schudt hij de meest onwaarschijnlijke persoon wakker.

Daaruit spreekt blijmoedigheid.

Want ja, ik denk dat God er echt lol in heeft om ons te bekeren. Hij gebiedt ons niet om goede grond te zijn, maar hoopt dat we bereid zijn:

- bereid zijn om op Hem te vertrouwen,
- bereid zijn om te wachten,
- bereid zijn om naar elkaar om te zien en naar elkaar te luisteren,
- bereid zijn om ons te bekeren en naar Hem om te zien en naar Hem te luisteren.

Immers, juist die goede grond is een **donkere plek**. Voordat het zaad ontkiemt, ligt het te wachten in duisternis. We zijn daar niet alleen, ook al lijkt het soms zo. Met geduld, met de juiste woorden, met Gods woorden en met woorden van anderen; met woorden van bemoediging, met woorden van liefde als licht en water, kan onze liefde groeien en groeien we naar het licht, naar God. Dat vergt moed en maakt blij.

Dàt is een voorrecht, dàt is genade. Dat gunt God ons!

Jezus zei: we moeten kijken en zien; horen en luisteren. Naar Gods woord en naar elkaar. Als we elkaar echt zien, en hóren waar we behoefte aan hebben en dáárnaar handelen, dan maken we al een stukje van Gods Koninkrijk zichtbaar.

Natuurlijk kan weelde en gemak ons afleiden van Gods woord. Als alles op rolletjes loopt, dan vergeten we God gemakkelijk. Dan voelen we ons prettig en zijn we geneigd ons gezegend te voelen. We kunnen het allemaal wel alleen, we hebben God niet nodig. Alles gaat immers goed! Maar: durven we stand te houden als het leven tegenvalt?

Natuurlijk kan kommer en zorgen ons afleiden van Gods woord. Het is heel begrijpelijk dat we soms boos op God worden en 'Waarom ik?' uitroepen als ons iets overkomt. Als we ziek worden, oud worden, als we dierbaren verliezen, als we arbeidsongeschikt worden, en wanneer andere zaken tegen zitten.

Het leven zit vol met onverwachte kronkels, als een weg die overwoekerd lijkt met onkruid. Het leven is niet altijd leuk. Maar:

- Laten we Gods woord op de weg liggen als voer voor de vogels?
- Laten we Gods woord verpieteren tussen de rotsen?
- Laten we Gods woord overschaduwen door onkruid?

En stel dat we na een bijzondere ervaring opeens God heel dichtbij ervaren en we voelen hoe God aan ons trekt. Net als die No-Surrenderleider, net als Franciscus van Assisi. Zo'n bekeringservaring kan heel sterk zijn en je leven op z'n kop zetten. Maar houd je het nadien ook vol, ook als daarna dergelijke ervaringen uitblijven?

Durven we te **volharden**? Durven we uit te blijven komen voor ons geloof? Durven we tot inkeer te komen en te erkennen dat Jezus onze vriend is en het beste met ons voorheeft?

Durven we te geloven dat God, daar in het donker, iets moois in ons voorbereidt, ook als we Hem dan niet zien of ervaren?

Ik geloof dat niet alleen God zelf aan het zaaien is, maar dat Hij vooral wil dat wij op onze beurt Zijn woord verder zaaien. Dat wij dus op onze beurt zaaier moeten zijn.

Gods woord is immers, zoals Jesaja het al zei, als zaad dat na alle ervaringen terugkeert naar God. Laat dus Gods woord niet vruchteloos terugkeren naar Hem. Doe er wat mee, kleur het in met jouw eigen ervaringen, geef het doorleefd weer door, getuig dat het richting geeft aan jouzelf en laat anderen delen in deze rijkdom!

- Als God spreekt van de liefde, wees dan vriendelijk en mild voor elkaar.
- Als hij spreekt van rechtvaardigheid, laat elkaar dan zien hoe we met elkaar om moeten gaan.
- Als hij spreekt van vergeving, laten we elkaar dan vergeven.
- Als hij spreekt van barmhartigheid, laten we dan naar elkaar omzien.

Durven wij die zaaier te zijn en op onze beurt Gods woord te verspreiden? Durven wij trots te zijn op ons geloof? Durven wij weerstand te bieden aan al die mensen die het geloof overbodig of zelfs lachwekkend en belachelijk vinden? Durven wij elkaar het licht in de ogen te zien? Durven wij **blijmoedig** te zijn?

Dàn zijn wij vruchtbare aarde.

Dàn leeft het woord van God in ons voort.

Dàn kunnen we oogsten. En dat is: Gods Koninkrijk zichtbaar maken, door elkaar het leven te gunnen, door goed te zijn voor elkaar, door naar elkaar om te zien, door niet alleen aan ons zelf te denken.

Amen